

A young child with curly hair, wearing a plaid shirt, sits on a large, weathered log. The child is looking upwards with a contemplative expression. The background is a dark, misty forest. Numerous monarch butterflies with their characteristic orange and black wings are scattered throughout the scene, some in flight and others resting on the log. The overall mood is serene and dreamlike.

Greetje van den Berg

Kindlief

Roman

Kindlief

Greetje van den Berg in de Romanserie van Uitgeverij Zomer & Keuning

Een nieuwe naam
Onder de linde
De vader van Luca
Stil vuur
Eén vonk

Greetje van den Berg

Kindlief

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020540611

ISBN e-book 9789020540628

ISBN Grote Letter 9789020540635

NUR 344

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.greetjevandenbergh.nl

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

De uitgeverij heeft er alles aan gedaan om rechthebbenden te achterhalen. Eenieder die meent dat zijn/haar materiaal zonder voorafgaande toestemming hier is gebruikt, verzoeken wij om zich tot ons te wenden.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Je bent zo
mooi
anders
dan ik,

natuurlijk
niet meer of
minder
maar

zo mooi
anders,

ik zou je
nooit

anders dan
anders willen

Hans Andreus

2014

‘Duurt het nog lang?’ Tim Demmendaal leunt met zijn armen over elkaar tegen de geopende garagedeur. Zijn blik glijdt naar Aletta, zijn vrouw, die binnen haar motor poetst alsof haar leven ervan afhangt. Haar shirt kleeft aan haar rug. Als ze hem hoort, gaat ze rechtop staan en haalt snel haar hand door haar korte, donkerblonde haar.

‘Regent het niet meer?’ wil ze weten.

‘Al een halfuur niet meer,’ reageert hij spottend. ‘We zouden meteen vertrekken als het droog werd, weet je nog? Als je zo doorgaat, kunnen we beter thuisblijven.’

‘Even nog.’ Bijna verliefd bekijkt ze haar nieuwe Kawasaki, een mooi licht model, die ze in het voorjaar heeft gekocht. Bij elke rit geniet ze van de grandioze afwerking, van het digitale TFT-scherm waarop alle informatie staat die ze nodig heeft. Vanaf het begin heeft ze het gevoel dat ze de motor totaal beheerst, dat ze er één mee wordt. Feilloos volgt hij de bocht vanaf het moment dat ze die instuurt. Haar eerste spiksplinternieuwe motor. Het is een droom die werkelijkheid is geworden. Ze heeft altijd tweedehands gereden. Daar was niets mis mee, maar dit voelt als pure luxe, als een genot dat je alleen kunt begrijpen als je zelf motorrijdt.

Ze poetst een denkbeeldig vlekje weg. ‘Alleen het stuur en de spiegels nog, dan kunnen we.’

Tim zucht. ‘Ik ga de proviand vast in de koffer stoppen. Alles staat allang klaar.’ Demonstratief kijkt hij op z’n mobiel. ‘Het is inmiddels elf uur en ik had veel eerder weg gewild. Als ik alles in de koffer heb, trek ik m’n motorpak aan en dan vertrek ik. Je ziet maar wat je doet,

maar ik ga hier niet nog langer rondhangen.’

‘Is goed!’ Aletta poetst door. Geërgerd veegt ze af en toe het haar uit haar gezicht. Onlangs heeft ze zich een kort kapsel laten aanmeten met een langere lok op haar voorhoofd. In de praktijk blijkt die niet altijd even praktisch.

Tim heeft gelijk, realiseert ze zich. Van deze dag moeten ze genieten. Gisteren was het nog tropisch warm, te warm om motor te rijden. Vanmorgen regende het, maar voor de rest van de dag is droog weer voorspeld. Ze hadden veel eerder moeten vertrekken, maar sinds ze haar nieuwe motor heeft, besteedt ze veel tijd aan poetsen. Ze weet zelf ook dat het overdreven is, maar ze geniet ervan als alles glimt en soms gaat ze daar te ver in. Ze wordt meer dan eens van perfectionisme beticht. Misschien is dat een beetje overdreven, maar ze weet van zichzelf wel dat alles moet kloppen. Of het nu om haar werk als jurist bij de gemeente gaat of om haar motor, niemand mag er iets op aan te merken hebben.

‘Dat gaat je nog flink opbreken als de kleine er is,’ had Sylvia, een van haar zussen, opgemerkt toen Tim en zij op bezoek waren om te vertellen dat ze een baby verwachten. ‘Met een kind in huis wordt alles anders.’

‘Dan verander ik wel mee,’ had ze luchtig gereageerd, maar in haar hart weet ze dat het moeilijk zal worden en dat haar zwangerschap haar daarom met dubbele gevoelens vervult. Net als Tim vindt ze het geweldig dat ze samen een kind krijgen en tegelijk is ze onzeker. Zal ze wel een goede moeder zijn? Kan ze er wel tegen als een kind in huis voor rommel zorgt, als plannen in de war worden geschopt omdat het ziek is, hangerig of huilerig? Bovendien zal ze voorlopig het motorrijden moeten opgeven. Nog een week of zes, daarna zal het echt niet meer prettig zijn om nog te rijden. Ze merkt nu al dat ze bang is om te vallen en dat maakt dat ze lang zo zorgeloos niet rijdt als anders.

Tim nadert in zijn motorpak, fluitend en schijnbaar opgewekt, maar ze kent hem goed genoeg om te weten dat hij zich groen een geel ergert. Terecht, beseft ze, en nog voordat hij de garage binnenkomt,

staat zij al buiten. ‘Ik kom eraan. Even snel m’n pak aantrekken. Heb je niet vergeten om...’

‘Ik heb alles gepakt wat je in de koelkast bij elkaar had gezet. Schiet nu maar op.’

Wanneer ze naar binnen loopt, voelt ze zich onrustig en ze heeft geen idee waarom.

Aletta was altijd een stoere meid geweest. Die indruk wekte ze in ieder geval. Na drie dochters was zij acht jaar later als vierde dochter van Alfred en Jacoline Kramer ter wereld gekomen. Alfred zei weleens gekscherend dat Aletta zijn felbegeerde zoon was, vermomd als vrouw. Hij maakte er geen geheim van dat hij blij was met zijn dochters, maar dat hij ook graag een zoon zou hebben gehad. Aletta was een halve jongen. De poppen van haar oudere zussen liet ze links liggen. Ze was veel meer geïnteresseerd in de auto’s die Jacoline en Alfred destijds voor hun dochters hadden gekocht omdat ze hun kinderen niet direct al een meisjesrol wilden opdringen.

Er was nauwelijks mee gespeeld en toen Alfred in de gaten kreeg dat Aletta hevig geïnteresseerd was, kon hij het niet laten om haar regelmatig te verrassen met nieuwe, glanzende speelgoedauto’s. Ze was nog maar net drie toen ze alle merken uit haar hoofd kende. Wanneer Jacoline met haar dochter naar de winkel liep, wees ze onophoudelijk naar de geparkeerde auto’s en riep ‘Cedes’, ‘Fiat’, ‘Rono’, ‘BW’ en ‘Citren’. Het duurde niet lang voordat ze alle merken helemaal goed uitsprak.

De familie Kramer woonde in een vrijstaand huis aan een hofje in een klein dorp in de Noordoostpolder. Achter het huis lag een lange tuin die grensde aan een klein bos. Voor Aletta was dat een gebied met onuitputtelijke spelmogelijkheden. Ze zocht haar eigen klimboom uit, bouwde samen met de jongens uit de buurt een hut, waarin ze zich uren kon vermaken. Alfred knutselde een heuse kinderquad in elkaar en nam haar regelmatig mee naar een terrein waar ze, zonder voor anderen een gevaar te vormen, naar hartenlust kon racen. Ze was niet bang voor snelheid. Het waren die momenten waarop Alfred volop

genoot van zijn dochter, meer dan hij ooit van zijn andere dochters had gedaan. Dat had hij nooit hardop durven uitspreken.

De rest van de familie sloeg het allemaal welwillend gade. Marinka, Romy en Sylvia, haar drie oudere zussen, vonden het allang prima dat zij niet vaak werden ingezet om op hun jongste zusje te passen. Ze hadden hun eigen leven en dat verschilde nogal van dat van Aletta. Toen zij naar de basisschool ging, ging Marinka op kamers in Groningen. De andere twee begonnen zich te interesseren voor jongens en uitgaan. Er was regelmatig ruzie in huize Kramer als Romy wel op zaterdagavond naar het dorps huis mocht omdat daar een band optrad en hun ouders Sylvia nog net te jong vonden. Aan tafel werd er gepraat over school, over studie, over het wonen in een grote stad zoals Marinka. Regelmatig aten vrienden en vriendinnen mee. Haar moeder was geen vrouw die haar huishouden tiptop op orde had. Veel belangrijker vond ze het dat iedereen zich er welkom voelde. De mensen die aanschoven vonden het kleine zusje wel grappig, maar de verhalen over de basisschool die Aletta probeerde te vertellen, waren een stuk minder interessant. Meestal gingen ze snel weer over op andere gespreksonderwerpen.

Om zich te laten horen maakte Aletta grapjes en deed extra goed haar best op alles wat ze deed zodat ze complimenten kreeg. Ze genoot van de aandacht als haar vader uitvoerig vertelde over haar vorderingen en waaghalzerij als ze er samen met de quad op uit waren geweest..

Voor Aletta werd het heel belangrijk om de leukste en de beste te zijn.

Haar zussen waren allemaal het huis uit toen zij naar het vwo ging. Ze kon goed leren, haalde hoge cijfers en als die eens iets minder waren, baalde ze. Van quadrijden was allang geen sprake meer. Ze ging er nooit meer met haar vader op uit. Haar leven op school werd belangrijk. In haar klas waren een paar meisjes heel populair. Aletta hield zich in eerste instantie verre van hen. Hun interesse in make-up en mode deelde ze niet. Van de gesprekken die de jongens voerden over voetbal of motorraces genoot ze veel meer.

Langzamerhand trok ze zo steeds meer hun aandacht. De jaloezie van haar vrouwelijke klasgenoten was voelbaar. Ze bleef zichzelf en langzaam sloeg de jaloezie om in bewondering.

Zonder het te willen werd ze het populairste meisje van de klas en in stilte genoot ze ervan.

Op haar achttiende ging ze rechten studeren in Groningen. Door de week verbleef ze bij Marinka, die daar na haar studie was blijven hangen, inmiddels een prima baan bij een grote bank had en een appartement bewoonde dat ruim genoeg was voor twee personen.

Aletta behaalde vlot haar rijbewijs, en toen ze een paar keer met een studiegenoot op zijn motor mee mocht rijden, wist ze dat zij ook haar motorrijbewijs wilde halen.

Dankzij haar baan als serveerster in een restaurant was ze in staat die lessen zelf te betalen. Dat kreeg ze van haar ouders mee. Ze was als kind verwend, maar nu ze ouder werd, moest ze zelf werken voor haar geld en haar hobby's. Voor de tweedehands Kawasaki die ze kort na het behalen van haar motorrijbewijs kocht, kreeg ze een lening van haar ouders, die ze zo snel mogelijk afbetaalde. Ze behaalde haar master, vond een baan bij de gemeente Noordoostpolder en huurde een klein appartement in het dorp waar ze was opgegroeid.

Zo zag haar leven eruit op de dag dat ze Tim Demmendaal ontmoette.

Tim was opgegroeid op een boerderij aan de rand van het dorp waar Aletta woonde. Hij had een broer die anderhalf jaar jonger was. Aletta en hij hadden bij elkaar op school gezeten. Tim zat drie klassen hoger dan zij. Op het schoolplein waren ze elkaar regelmatig tegengekomen. Vanwege het leeftijdsverschil hadden ze nooit enige belangstelling voor elkaar getoond. Later konden ze zich elkaar niet eens meer herinneren.

Roel en Monica Demmendaal, de ouders van Tim en zijn broer David, waren druk met hun veeteeltbedrijf, en ze vonden het niet meer dan vanzelfsprekend dat hun kinderen al jong meehielpen. Tim deed keurig wat er van hem werd gevraagd, zonder dat het echt zijn

hart had. Op jonge leeftijd was al wel duidelijk dat David het echte boerenbloed bezat. Hij deed altijd net iets meer dan Tim. Hij vond het geweldig om zijn vader te helpen als er een koe moest kalven en daarvoor kwam hij zelfs midden in de nacht zonder morren zijn bed uit.

Tim was meer geïnteresseerd in de tractor van zijn vader. Al jong keek hij toe als zijn vader eraan sleutelde en lang voordat hij zijn rijbewijs behaalde, reed hij met de tractor op de weg. Veel vrienden had hij niet op school. Hij trok nog weleens op met de jongens uit de buurt, met wie hij vanaf de boerderij naar school fietste. Samen met hen knutselde hij een elektrische skelter in elkaar en in hun spaarzame vrije tijd gingen ze daarmee racen op een industrieterrein in de buurt dat er in het weekend verlaten bij lag. Daarna volgden de opgevoerde brommers. Alles wat maar snelheid kon maken, had al jong de interesse van Tim. En hij had nog een interesse. De vooruitgang stond niet stil in hun boerenbedrijf. De computer deed zijn intrede en de programma's werden steeds geavanceerder. Zijn vader was huiverig voor de nieuwe technieken. Tim drong aan en werd daarbij gesteund door zijn moeder. Samen met haar installeerde hij de computer met de daarbij behorende programma's. Met bewonderenswaardig geduld legde hij zijn vader uit hoe het apparaat werkte totdat ook hij de voordelen ervan inzag.

Op Koninginnedag werd de jaarlijkse autocross gehouden. Op zijn dertiende kreeg hij de licentie om eraan deel te mogen nemen. Samen met de buurjongens en een buurmeisje knutselde hij een oude, knalgele Ford Escort om tot een puike crossauto met sportieve strepen en indrukwekkende logo's. Trots als een pauw verscheen hij die eerste keer aan de start. Dat hij als een van de laatsten in de juniorklasse eindigde, was geen belemmering om de volgende keer aan de start te verschijnen met een oogverblindende rode Toyota Starlet.

Voor zijn studie Business Information Technology verhuisde hij naar Enschede, maar elk jaar nam hij weer deel aan de autocross. Hij was van plan om na zijn studie een baan in Enschede te zoeken en er te blijven wonen, maar de ontmoeting met Aletta in haar leren motorpak na afloop van een cross waarbij hij tweede was geworden stuurde al zijn plannen in de war.

Dit keer deed het leeftijdsverschil er niet meer toe. Hij werd getroffen door het stoere en toch vrouwelijke dat Aletta in zich verenigde en deed iets wat hij nooit deed omdat hij daar te verlegen voor was. Hij liep op haar af, wendde interesse in haar Kawasaki voor en informeerde toen of ze een biertje met hem wilde drinken. Tot zijn verbazing stemde ze meteen toe.

Die avond werden Jacqueline en Alfred Kramer ongerust omdat Aletta veel later thuiskwam dan ze van haar gewend waren. Het was al na twaalfen toen ze haar motor buiten hoorden aankomen. Ze liet niet veel los, maar een week later deelde ze mee dat ze zou worden opgehaald door Tim Demmendaal en dat de kans groot was dat hij hun schoonzoon zou worden. Op dat moment hadden ze met de mond vol tanden gezeten.

Die avond stopte er een kleine, stokoude maar goedverzorgde Fiat voor de deur. Daaruit sprong een vriendelijke jongeman, die eerst naar binnen kwam omdat hij zich wilde voorstellen. ‘Dan weet u met wie uw dochter onderweg is.’

Vanaf dat moment hoopten ze dat Aletta nooit meer naar een andere man zou kijken.

En dat deed ze ook niet.

Wanneer Aletta eindelijk achter Tim aan over de polderwegen rijdt op weg naar het noorden omdat ze vanuit Noordoostpolder richting Friese meren willen toeren, glijden haar gedachten onwillekeurig weer naar de begintijd van hun relatie. Tim had het autocrossen ingeruild voor motorrijden. Nadat hij zijn rijbewijs had gehaald, trokken ze er samen op uit. Tijdens hun vakanties verkenden ze grote delen van Europa.

Op hun huwelijksdag reed Tim met Aletta in haar trouwjurk achterop naar het gemeentehuis en later naar de kerk.

Het was de enige keer dat Aletta bij hem achterop zat.

Tim komt nog regelmatig op de boerderij van zijn ouders. Zijn broer David werkt nu al samen met zijn vader en zal later samen met zijn vriendin Sara het bedrijf overnemen. Tim adviseert zijn ouders

nog regelmatig op ICT-gebied, al is het meestal zijn moeder die dat op zich neemt. Elke nieuwe ontwikkeling wordt door zijn vader eerst argwanend bekeken totdat Tim hem heeft weten te overtuigen van de voordelen.

Aletta heeft er soms moeite mee dat Tim het leven veel makkelijker opneemt dan zij. Hij lijkt zich nergens druk over te maken. Voor hem lijkt het feit dat ze straks ouders van een kind zullen zijn alleen maar een groot feest. Ze durft hem niet eens te vertellen dat ze soms bang is dat ze het niet goed zal doen. Hij zal haar proberen te overtuigen dat ze wat meer vertrouwen moet hebben en dat klinkt haar te makkelijk

Misschien is het voor een moeder anders dan voor een vader. Het is alsof ze nu de verantwoordelijkheid voor dit kind al op haar schouders voelt drukken. Het is aan haar om het een gelukkige jeugd te geven, maar stel je voor dat ze daarin fouten maakt?

Ze rijdt achter Tim. Op dit moment, terwijl de Noordoostpolder overgaat in het Friese land, staat er niets tussen hen in. Normaal gesproken voelt ze zich altijd vrij zodra ze op haar motor zit. Vandaag wil dat niet lukken.

Sprookjesfiguren dartelen gewichtloos over de wand, die in een zachte oranjetint is geschilderd. Een elfje in het geel, een jongetje met een verstelde, rode broek en daarboven zweeft een lichtvoetige vrouw in een witte, lange jurk, die onmiskenbaar zwanger is. Een droom, gevangen in verf. Elke keer als Aletta in de wachtkamer van de verloskundigenpraktijk zit, bestudeert ze de vrolijke figuren. Soms mist ze een stukje doordat iemand op de azuurblauwe bank ervoor is gaan zitten. Zelf doet ze dat nooit. Stilletjes ergert ze zich als een ander dat wel doet.

Gelukkig zit er nu niemand. Ze weet niet waarom het belangrijk is om alle figuren op de wand te zien. Tim noemt haar vaak een dromer die in sprookjes gelooft. Misschien komt het daardoor. Die suikerzoete wereld trekt haar aan, al zal ze dat nooit hardop zeggen.

Een vat vol tegenstrijdigheden vindt ze zichzelf af en toe. Gek van haar motor en toch ook een romantische dromer. De motor staat sinds hun ritje een week of vier geleden werkeloos in de garage te wachten op betere tijden. Haar dromen en fantasieën nemen toe.

Ze werpt een snelle blik op Tim, die achteloos door een magazine over kind en opvoeding bladert, dat hij van de stapel op de knalroze geschilderde tafel in het midden van het vertrek heeft gepakt. Ze voelt zijn onderhuidse spanning.

Nu wel. Vlak voor vertrek had Tim er nog nonchalant over gedaan. 'Er worden zoveel van die twintigwekenecho's gemaakt. Hoe vaak hoor je nou dat er iets met de baby aan de hand is? Het afgelopen jaar hebben drie stellen uit onze vriendenkring een kind gekregen. Die waren toch zo gezond als een vis? Maak je geen zorgen. Het is vroeg genoeg om erover na te denken als er wel iets aan de hand is.'

Hij had het meteen aangevuld met: ‘En dat is er natuurlijk niet, want onze Hannessie wordt een volmaakt kind!’

Hannessie, zo had hij hun ongebooren kind meteen genoemd vanaf het moment dat ze wisten dat ze zwanger was. ’s Avonds in bed kan hij in vervoering hele verhalen tegen de kleine Hannessie vertellen, met zijn hand op haar buik, totdat ze er genoeg van krijgt en aangeeft dat ze zich graag wil omdraaien. Ze verdenkt hem ervan dat hij in staat is om de hele nacht te blijven praten.

Hij bladert verder zonder daadwerkelijk veel interesse in de verschillende artikelen. Ze weet zeker dat hij er geen woord van kan navertellen, maar als ze het hem zou vragen, zou hij ten stelligste ontkennen dat hij net zo nerveus is als zij.

Straks zullen ze ook weten of ze een jongetje of een meisje krijgen. Niemand zal het verder horen. Zo hebben ze dat afgesproken. Aletta weet nu al dat het moeilijk zal zijn om zich niet te verkletsen, vooral als ze haar moeder spreekt.

Een jongetje zou ze wel heel leuk vinden. Haar oudste zus is alleen, haar andere zussen hebben allebei twee meisjes. Hoe gaaf zou het zijn als zij de eerste kleinzoon van haar ouders zou krijgen? Natuurlijk zegt ze dat niet hardop. Stel je voor dat iemand zou denken dat ze teleurgesteld is als blijkt dat het een meisje wordt. Een gezond kind is veel belangrijker. Dat komt op de eerste plek. Voor haar ook.

Maar daarna... een klein jongetje.

‘Mevrouw Demmendaal! Meneer Demmendaal ook, zie ik.’ Nicole, de verloskundige, staat in de deuropening van haar spreekkamer. Ze heeft een lage, wat hese stem en met haar volle figuur ademt ze iets moederlijks en geruststellends uit. ‘Fijn dat u erbij bent,’ zegt Nicole als ze Tim een hand geeft. Aletta prijst zich gelukkig dat Nicole zelf de echo kan maken zodat ze er niet voor naar het ziekenhuis hoeft.

‘Een spannend moment voor jullie allebei,’ zegt Nicole als ze achter haar computer heeft plaatsgenomen. Haar olijke, diepbruine ogen kijken hen vanachter haar brillenglazen onderzoekend aan. Tim spreekt haar niet tegen.

Tien minuten later ligt Aletta op de onderzoekstafel, haar buik ingesmeerd met gel. Nicole zoekt met de echokop naar het hoofdje. Ingespannen houdt Aletta het beeld boven zich in de gaten. Tim kijkt mee. Als Nicole zegt: ‘Hier hebben we het hoofdje’, ontsnapt hem een zucht. Langzaam wordt hun baby zichtbaar, de twee hersenhelften, het kloppende hartje, de knietjes. Tim pakt haar hand.

‘Alles lijkt in orde,’ zegt Nicole. Ze glimlacht. ‘Jullie hebben bij ons vorige gesprek aangegeven dat jullie ook het geslacht van de baby willen weten. Zullen we daar nu maar eens naar kijken?’

De echokop glijdt verder. Ze wijst de billetjes van het kind aan en kijkt afwachtend naar Tim. ‘Aanstaande vader, heb jij enig idee of het een jongetje of een meisje wordt?’

‘Volgens mij...’ Tim aarzelt. ‘Ik zie geen piemeltje.’

Aletta wil het niet, maar ze voelt toch teleurstelling als ze Nicole hoort zeggen: ‘Dat zie je goed. Zie je hier die drie streepjes? Dat zijn de schaamlipjes. Jullie krijgen een meisje.’

‘Dan heb ik straks twee mooie meiden!’ Tim glimt en geeft Aletta een snelle kus op haar voorhoofd. ‘We kunnen de babykamer roze verven, jij kunt jurkjes kopen, en ’t wordt vast een stoere meid die van motorrijden houdt.’

‘Roze kamer en jurkjes, dat klinkt niet echt stoer. En voordat ze op een motor zit, zal deze dochter je nog heel wat slapeloze nachten kosten.’ Nicole grinnikt. ‘Het is in ieder geval duidelijk dat jullie kleine meisje straks van harte welkom is. Jullie weten dat deze echo geen honderd procent garantie geeft dat er geen afwijkingen zijn, omdat we niet alles kunnen zien en sommige afwijkingen later kunnen ontstaan.’

Misschien had ze meer op een jongetje gehoopt dan ze had gedacht. Aletta moet moeite doen om enthousiasme voor te wenden. Het had haar zo leuk geleken om als nakomertje voor de eerste kleinzoon van haar ouders te zorgen. Ze zag hun gezichten al voor zich als ze na de bevalling zou bellen. Met alles kwam ze achteraan. Nu zou ze eens de eerste zijn.

Nee dus.

‘Het allerbelangrijkste vind ik dat ze gezond is,’ hoort ze Tim zeggen.

‘Gaaf het met jou goed?’ Nicole kijkt bezorgd. ‘Je bent zo stilletjes.’

‘Ik moet het goede nieuws even laten bezinken.’ Haar glimlach is verkrampt als ze overeind komt en ze hoopt dat Nicole niet op het idee zal komen dat ze weleens teleurgesteld zou kunnen zijn.

Na een nacht slapen is er van Aletta’s teleurstelling niets meer over en dat is mede te danken aan Tims grenzeloze enthousiasme. ‘We kunnen haar Yara noemen,’ had hij bij thuiskomst gezegd. ‘Weet je nog dat we die naam laatst hoorden en dat we die allebei mooi vonden?’ Hij was meteen gaan googelen op de betekenis en kwam iets van ‘stoer meisje’ tegen. Dat bevestigde hem in z’n keuze. ‘Als we willen dat ze ook een motorrijder wordt, moet ze gewoon Yara heten.’

Langzamerhand had zijn geluk vat op haar gekregen en het had ineens kinderachtig geleken dat ze zo graag een jongetje wilde vanwege haar vader. Ze heeft het hem nooit horen zeggen, maar ze weet dat hij na al die dochters en kleindochters heel graag een kleinzoon zou willen hebben.

Misschien komt die later nog, heeft ze inmiddels bedacht. Tim en zij willen graag meer kinderen. Dan is er weer vijftig procent kans op een jongetje.

Op dit moment telt alleen dat er op de echo geen afwijkingen zijn gevonden. Daar moet ze dankbaar voor zijn. Met die gedachte viel ze gisteravond in slaap.

Zo is ze vanmorgen ook weer uit bed gekomen. Het feit dat ze zich voor het eerst tijdens hun huwelijk hebben verslapen, verandert daar niets aan. Voor haar maakte het weinig uit omdat ze zelf haar tijden kan indelen, maar ook Tim lijkt het niet te deren. Hij vertrekt altijd als eerste naar zijn werk in Zwolle omdat daar voor hem nog ruim een halfuur reistijd bij hoort. Tijdens de spits wordt dat gemakkelijk drie kwartier en in het ergste geval doet hij er een uur over. Fluitend maakt hij vanmorgen zijn brood voor tussen de middag klaar, appt onderwijl naar een collega dat hij iets later komt en zit even later rustig zijn yoghurt met muesli en verse vruchten naar binnen te lepelen. ‘Als we op die wand waar de commode komt te staan nu eens een vrolijk

behangetje plakken?’ Hij is alweer met zijn plannen bezig. ‘Het was gisteren maar een grapje van die roze kamer, het moet gewoon een leuke, vrolijke kinderkamer worden. Zullen we komende zaterdag behang gaan uitzoeken? Dan kunnen we ook kijken welke kleuren daar het mooist bij passen en de andere wanden in die kleur sausen. Of heb je betere ideeën?’

Die heeft ze niet.

Even later zwaait ze hem voor het raam uit. Ze kijkt even naar de fijne regen die de wereld grijs kleurt. Wanneer ze de ontbijttafel heeft opgeruimd besluit ze toch, zoals gebruikelijk, op de fiets naar haar werk te gaan. In de drie jaar dat ze als juridisch medewerker bij de gemeente werkt, is het zelden voorgekomen dat ze met haar motor gaat of de bus neemt. Sinds het nieuwe werken een jaar geleden zijn intrede heeft gedaan, is die noodzaak nog minder geworden. Ze heeft ervoor gekozen om een paar dagen per week thuis te werken en op de andere dagen maakt ze gebruik van een flexibele werkplek in het gemeentehuis.

Fietsen vindt ze vooral na werktijd prettig. Het halfuur dat ze ervoor nodig heeft, geeft haar de gelegenheid om haar gedachten te ordenen. Soms dient zich zomaar een oplossing voor een probleem aan.

Terwijl ze zich in haar regenpak wurmt, blijft de naam Yara door haar hoofd zingen. Yara Demmendaal... ze proeft de naam en weet dat Tim gelijk heeft. Yara is een mooie naam voor hun dochter. In gedachten maakt ze zich een voorstelling van een klein meisje dat door het leven dartelt. Een meisje met blonde krullen en stoere broeken. Voor haar geen roze jurkjes en kwikjes en strikjes. Daar heeft ze zelf nooit van gehouden en dat zal ze ook haar kind niet aandoen.

Neuriënd zet ze haar capuchon op en stapt op haar fiets. Natuurlijk heeft ze wind tegen. Ook van de fijne regen wordt ze kleddernat, maar haar opgewekte humeur weigert het op te geven. Alles op deze morgen is als met goud overgoten. Bij het gemeentehuis ontdekt ze op haar telefoon zelfs dat ze de weg nog sneller heeft afgelegd dan normaal. In de fietsenstalling pelt ze zich uit haar natte regenpak, dat ze over het stuur hangt.

In de toiletten probeert ze zich snel wat op te tutten. De lok op haar voorhoofd valt steeds voor haar ogen. Geërgerd doet ze een paar pogingen om die met haar handen naar achteren te duwen. Misschien moet ze de kapper de volgende keer toch maar vragen om een ander model. Die lok staat leuk, maar is niet echt praktisch. Haar ergernis is alweer verdwenen als ze lichtvoetig door de gang loopt. De sombere, onzekere gedachten van de laatste tijd laten zich vandaag ook niet gelden, zelfs niet als blijkt dat haar favoriete werkplek is bezet door een collega. Ze loopt door naar een ander bureau in een rustige hoek, logt in en bekijkt de mail die is binnengekomen.

Is het toeval dat ze juist op dat moment iets in haar buik voelt? Ze houdt haar adem in. Misschien heeft ze het zich verbeeld. Nogmaals voelt ze iets wat ze alleen als een soort bubbeltjes kan omschrijven en nu is ze er heel zeker van dat het Yara is die voor het eerst laat merken dat ze er is.

Nog even blijft ze heel stilletjes nagenieten, dan begint ze met een glimlach aan het beantwoorden van de eerste mail.

Het behang voor baby- en kinderkamers vertelt verhalen over dieren in het woud, over liefde en geluk, over paradijsvogels in mintgroene bomen en eenhoorns in regenboogkleuren. Ook zijn er strakke motieven, zoals pastelkleurige stippen, tulpen in aardetinten, steentjes in grijstinten, verspreid over een roze achtergrond.

‘Deze dan?’ Hoopvol staat Tim bij het volgende dessin, maar nog voordat ze kan reageren, aarzelt hij alweer. ‘Nee, ik denk het toch niet.’ Hij zucht diep. ‘Ik had niet verwacht dat het zo lastig zou zijn. Met de naam hadden we veel minder moeite.’ Hij loopt alweer verder. ‘Misschien moeten we toch maar voetbalbehang doen. Denkt iedereen dat het een jongetje wordt.’

‘Tenzij ze net zoals jij denken.’

Hij staat stil, laat haar opmerking even tot zich doordringen en grijnst dan breed. ‘Dat zou ook kunnen.’

Ze kijkt nog eens naar al die verschillende motieven. Hoe is het toch mogelijk dat ze hier geen keuze uit kunnen maken? Ze zijn van-

middag naar het behangwalhalla gegaan, maar het is alsof ze door de bomen het bos niet meer ziet.

‘Misschien moeten we het maar even laten bezinken,’ stelt Tim ontmoedigd voor. ‘Er is gewoon te veel keuze, dat is het. Zullen we ergens iets gaan drinken? Ik ben wel aan een kop koffie toe.’

‘Strak plan.’ Ze vraagt zich af met welke verwachtingen ze hiernaartoe is gegaan. Een patroon of kleur had ze niet in haar hoofd. Zou het beter zijn als ze dat wel had?

Ze treuzelt nog een beetje voordat ze achter Tim aan naar de uitgang loopt. Vlak bij de kassa’s staat ze met een ruk stil. ‘In de aanbieding’ staat met grote letters aangegeven boven behang in overlopende zachte regenboogkleuren, waarop elfjes, feeën en kinderen dartelen. Dit is het!

Bijna liefkozend streelt haar hand de figuren. In gedachten ziet ze de rieten wieg al voor deze muur staan. Elke keer als hun kindje wakker wordt, zal het deze figuren zien en zich nog even in een sprookjeswereld wanen.

‘Wat doe je?’ Ongeduldig komt Tim weer teruglopen.

‘Deze moet het worden,’ zegt ze gelukzalig.

‘Deze?’ Met zijn hoofd schuin staat hij naast haar te kijken. ‘Weet je het zeker? Ik weet niet... het doet me denken aan die wand bij Nicole in de wachtkamer.’

Het is juist die gelijkenis... Bij Nicole in de wachtkamer droomt ze altijd weg als ze naar de figuren op de wand kijkt. Het is alsof ze een verlangen in haar aanwakkeren naar een lieflijke wereld, waarin geen prestaties van haar worden verwacht, waarin het gewoon allemaal goed is. Een beetje hetzelfde gevoel als bij haar opkomt wanneer ze het scheppingsverhaal in de Bijbel leest. Alles was perfect, veilig, kleurrijk en heel.

Zo moet de babykamer worden.

In een hoek komt de schommelstoel die ze pasgeleden bij een kringloopwinkel hebben gekocht en door Tim in een zachte oranje-tint is geverfd. Ze stelt zich voor hoe ze daar met de baby zal zitten, en hoe ze zich daar steeds in die mooie, pastelkleurige, hoopvolle

regenboogwereld zal kunnen wanen.

‘Nou, deze is inderdaad niet verkeerd,’ geeft Tim toe. ‘Zullen we deze doen? Kunnen we zo gebak bij de koffie nemen. Daar ben ik wel aan toe.’

Ze voelt zich een klein, blij meisje en ze zou willen huppelen.

Ze doet het niet.

Wat gebeurt er wanneer alles anders uitpakt dan gedacht?

Tim en Aletta zijn in blijde verwachting van hun eerste kindje, een meisje, volgens de echo. Als Aletta bevalt, komen zij en Tim voor een verrassing te staan. Hun baby blijkt geen meisje, maar ook geen jongen te zijn. Noa, zoals ze hun kind besluiten te noemen, is interseksueel. Hoop en verwarring wisselen elkaar af, maar uiteindelijk groeit Noa op tot een prachtige kleuter. Zal hij in de gaten krijgen dat hij anders is dan anderen? Aletta houdt haar hart vast voor wat haar geliefde kind zal overkomen, terwijl Noa zelf onbevangen en vol vertrouwen het leven in stapt.

Greetje van den Berg zet in *Kindlief* op prachtige wijze verschillende contrasten neer: tussen kinderlijk vertrouwen en volwassen zorg, tussen mannelijk en vrouwelijk en wat dat precies is, en tussen wat een mens verlangt en wat hij nodig heeft.

Z&K

ISBN 978 90 2054 064 2 NUR 344

9 789020 540642

www.romanserie.nl